

Recensie: Wallace and Gromit Musical Marvels ★★★★****

Barbican Centre Londen
maandag 27 mei 2019

foto © Carrot Productions

Recensie:

Wallace and Gromit hebben dit jaar iets te vieren. Hun dertigste verjaardag namelijk. Dat bracht hen zelfs in het gerenommeerde Barbican Centre in Londen met Wallace & Gromit's Musical Marvels. Een programma waarbij de allerjongsten (vaak voor het eerst) een orkest live aan het werk zagen en hoorden. In het eerste deel trok de productie de humoristische én ondeugende kaart. Na de pauze werd het met een Oscar bekroonde *The Wrong Trousers* van live muziek begeleid, een film die refereert naar horror, de thriller en sci-fiction film uit de jaren '50. Op muzikaal vlak kregen de allerjongsten dus een zeer eclectische voorstelling voorgeschoteld.

De afgelopen elf jaar hebben we het nog niet eerder meegemaakt, maar voor alles is een eerste keer. Zo kwam de dirigent van Wallace & Gromit Musical Marvels te laat aan in de zaal. Het The Picture House Orchestra was alvast al Mozarts ouverture uit 'Le nozze di Figaro' aan het spelen. De man â€“ Matthew Sharp - had zich kennelijk overslapen backstage tussen alle merchandisingartikels van het olijke duo. Wat blijkt? Hij is helemaal niet de dirigent (dat is Steven Magee n.v.d.r.), maar wel de funky presentator van dienst met een moderne tuba waar een windmolentje in bevestigd is en een paar trompetachtige bekertjes uitkomen. Benieuwd naar hoe die nieuwe uitvinding van Wallace klinkt, speelt ie even op het 'instrument' dat een scherpe piepende toon produceert dat meer aan noise doet denken dan aan muziek, of aan de Duck Call, toen Wallace in West Wallaby Park op zondag de eendjes ging voeren.

Wallace heeft voor de gelegenheid een waar concerto geschreven: 'My concerto in Ee, Lad'. Maar de â€“ wellicht kostbare en voor de muziek erg vernieuwende â€“ partituur gaat verloren. Gromit moet backstage dan maar snel een nieuwe compositie uit zijn hoed toveren. Dat wordt een dubbelconcert voor cello én hond. Gromit zal de viool bespelen, Sharp de cello. Wallaces vleugel zakt door de vloer, en wanneer hij er een echte racemachine van gemaakt heeft door het instrument helemaal te pimpen breekt het in twee. Voor de dirigent heeft ie de 'Maestr-o-matic' uitgevonden. Een verhoogd podiumelement waar hij op kan plaatsnemen wanneer ie een rood witte slagboom heeft geopend en terug heeft dichtgedaan. Naast ruimte voor de partituur, een schermje zodat de dirigent de timing van de filmpjes kan volgen, heeft Wallace ook een plek voorzien voor een rode telefoon zodat de dirigent met Wallace in de backstage kan bellen, is er plek voor een potje thee en een schoteltje crackers. Om partituren en berichten van de backstage naar het podium te transporteren, heeft Wallace ook buizenpost aangelegd. Als dat niet praktisch is, net als die andere uitvinding: de 'self-blowing kazoo' waarmee ie in zijn eentje volgens de programmabrochure 'a significant contribution to the modern music landscape' kan claimen?

De orkestleden op het podium zijn bijna allemaal verkleed. Als Shaun het schaap, een kok, of ze zijn helemaal in het geel met kaas op hun hoofd. Heerlijk om die laatste groep te zien cheese headbangen op de passage 'So you think you can stop me and spit in my eye. So you think you can love me and leave me to die. Oh baby can't do this to me baby. Just gotta get out just gotta get right outta here.' uit Queens *Bohemian Rhapsody*. In zijn tekst verwijst de presentator overigens nog wel meer naar andere Queen- en Bowieklassiekers. 'Under pressure' en 'I want to break free' zijn er maar enkele. Tijdens deze instrumentale versie *Bohemian Rhapsody* mag de

cello de hoofdmelodie voor haar rekening nemen terwijl de andere stemmen door onder andere de dwarsfluit, drums, en piano ingevuld worden. Helemaal hilarisch wordt het wanneer enkele muzikanten de smartphonelichtjes bovenhalen wanneer die even niets te doen hebben op het einde wanneer de song balladachtig neergelegd wordt waar anders 'Nothing really matters to me. Anyway the wind blows.' te horen is.

Daarna zien we enkele fragmenten uit achtereenvolgende scènes uit de films van Wallace and Gromit begeleid door Daniel Whibley's 'Cut to the chase', 'Lara Croft', 'James Bond' en 'Charlie's Angels', dat is allemaal niet slecht maar kan hier niet aan tippen, knipoogt de presentator. Het ondeugende kantje van Wallace and Gromit zien we dan weer in een aaneenschakeling van scènes tussen Wallace en verschillende vrouwen (Lady Campanula Tottington, Wendolene Ramsbottom en Piella Bakewell: het lijstje vrouwen waar Wallace zonder veel succes op viel is groot) op de tonen van Debussy's 'Clair de lune'. Twee koperen bellen met in het midden een puntje verwijzen naar borsten, daarna zijn er watermeloenen waarover een vrouw buigt te zien, te gek is het einde waarin we een naakte Wallace zien en hij enkel rond zijn kruis een lege kartonnen doos vasthoudt. De camera zoomt uit en we lezen dan: 'May contain nuts'. Kijk dit is Britse humor van het allerbeste niveau. Andere nummers die we te horen krijgen in Wallace & Gromit Musical Marvels zijn onder andere Baroque Lights met verwijzingen naar Bachs Toccata & Fugue, Vivaldi's Four Seasons en Handels Zadok the priest, Don't you worry about a thing van Stevie Wonder met onder andere Flight of the Bumblebee van Nikolaj Rimski-Korsakov in verwerkt terwijl het publiek meeklapt op de gekende tune van Wallace & Gromit die van de hand is van Julian Nott.

Een héérlijke middag bezorgde Carrot Productions ons kortom met Wallace and Gromit Musical Marvels in The Barbican Centre. Kers op de taart werd een workshop van een uurtje met een van de animatie experts van Aardman. Ons eindresultaat: een hond die een kruising is tussen Wallace en Bigfoot. Happy birthday Wallace & Gromit!

< Bert Hertogs >